

Оштро Перце 2021/2022. - Прикази

У оквиру пројекта Оштро Перце ученици четвртог разреда су писали приказе књига „Џепне приче“ и „Риба риби гризе реп“ и илустровали их. Представљамо најбоље радове.

„Џепне приче“, Игор Коларов

Ко потајно жели да буде писац, ова књига је права прилика да испроба и покаже своје способности. Празнине које треба попунити и осмислити су скоро на свакој страници. И за оне као што сам ја, који воле историју, географију и разне појмове из науке, понуђено је истраживање и одговарање на питања и мозгалице, што је посебно интересантно.

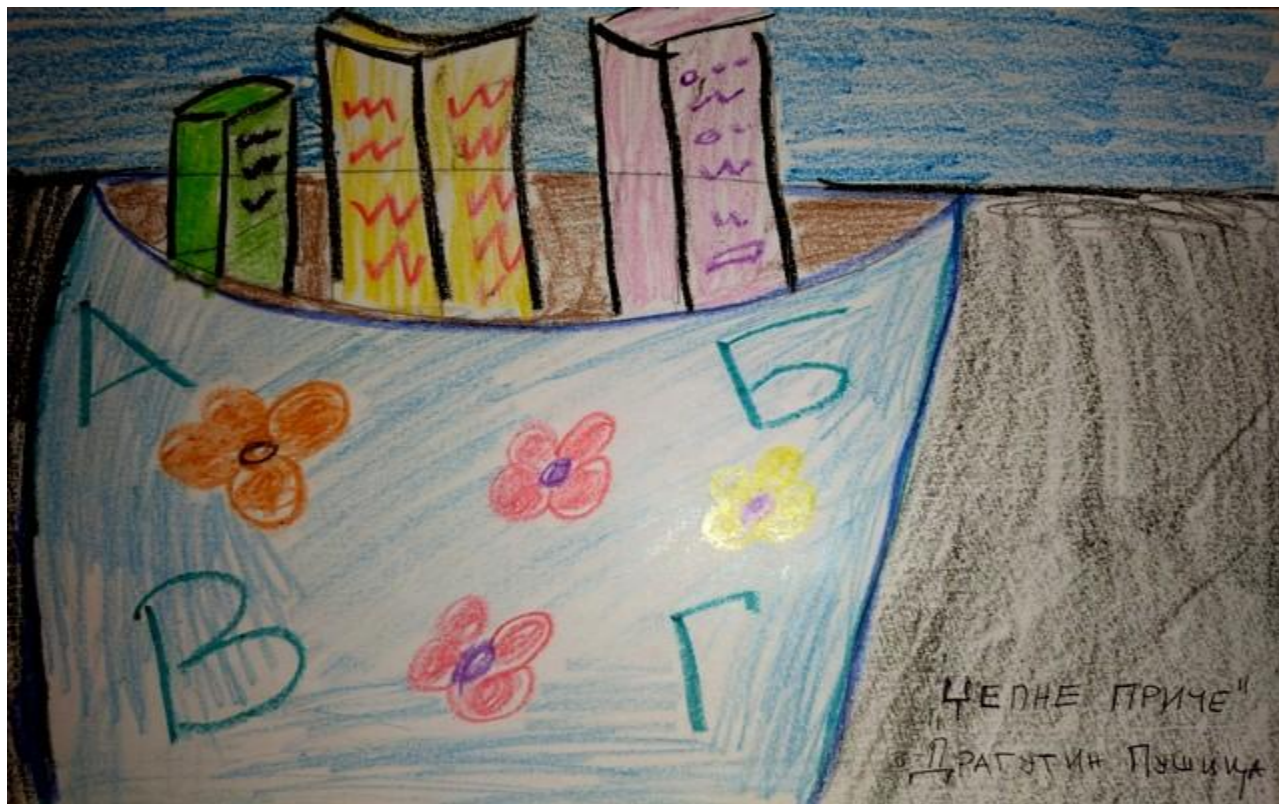
Ликови у књизи су углавном деца, али има и доста животиња. Већ у првој причи о мачку Кокију постаје јасно да морамо много да размишљамо док читамо, али и да маштамо. На почетку ми се чинило да није тешко написати овакву врсту књиге. Писац чак може да заборави и о чему пише, и да ли је хтео о томе да пише, јер ми читаоци смо ту да све доведемо у ред. Веровали или не, писац сматра да овим допуњавањем чак можемо поправити нечији акумулатор.

Једна од прича је о Мистер Академику, псу који је можда мало љубоморан што му се газда жени. То је остављено нама да закључимо. Прелепо име Флоријан припада прекрасном славују, а постоји и мајмунче које има чак пет бака - да, да, добро сте прочитали. Занимљиви су и луди миш, црвић математичар, корњаче које лете, а и пар мрава који краду бицикл. Морам признати, прича коју сам најмање разумео је о зеки који учи француски језик.

Постоји и задатак у коме треба да опишемо цвеће. То је сигурно за девојчице уживанција, па је можда баш због нас дечака и Хогар Страшни упао у причу да нас спаси и њему сам посебно захвалан. Читајући, подсећамо се како су снови чудесни и колико далеко у њима можемо да стигнемо и дивних ствари да доживимо. Ко прочита ову књигу, знаће и зашто може да се каже - лаже као Густав или плаче као Јулија! Такође, подсетиће се да су озбиљни ручкови за одрасле досадни и да је парче чоколаде много боља варијанта.

Након што сам прочитао све приче, схватио сам да нисам у праву, и да је за писање овакве књиге потребан изузетан таленат. На крају књиге је слика писца када је био дете, па сам пожелео да видим како сада изгледа. Сазнао сам да више није жив што ме баш растужило.

Драгутин Пушица IV₂

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Наслов књиге ме је подсетио на предшколске дане и часове код логопеда, када су брзалице Риба риби гризе реп и На врх брда врба мрда биле тако моћне и недостижне.

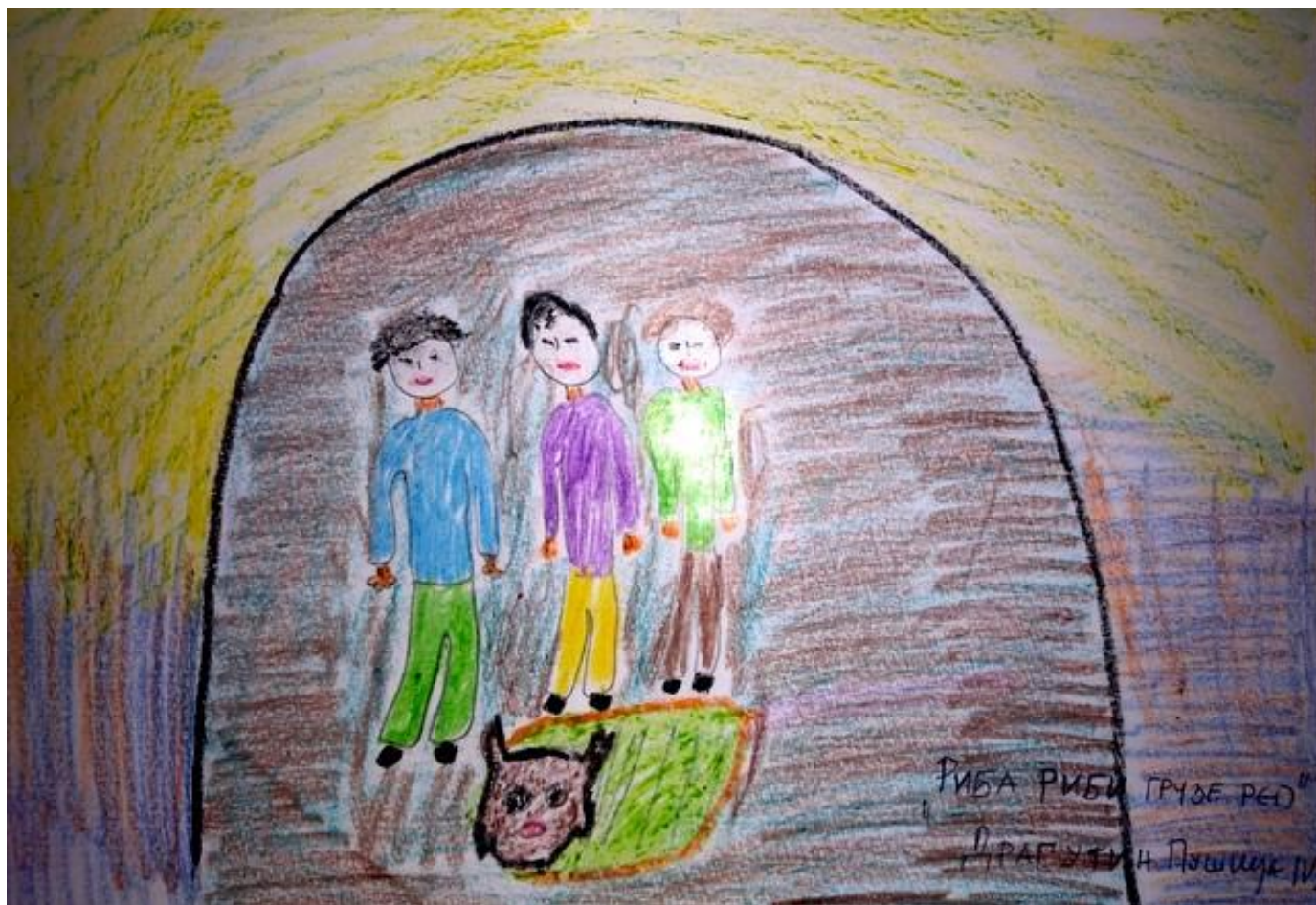
Ипак, није реч о малцима из вртића, већ су ликови као моји другари и ја, прави правцати четвртаци. Књигом сам одушевљен и прочитао сам је у једном даху. Баш као што смо ми у друштву из одељења и слични, али и различити, тако је и са овом дружином. И они имају одличну екипу за најбољу игру на свету, између две ватре, баш као и ми. Неко је мање, а неко више спретан, али битно је уживање и радост током игре, па на крају и победа.

Период десетогодишњака одрасли често називају почетак пубертета. Иако не знам шта та реч значи, ипак сам приметио да деца у овој књизи почињу да гледају у своје тело и да стоје сатима испред огледала. До тада нико од нас и не примети ништа необично, све је увек складно и баш онакво какво треба да буде. Међутим, десетогодишњацима одједном почиње све да смета. А понекад мане могу бити и врлине, па сазнајемо да ако си буцкаст можеш да будеш удобан и мек као јастучић.

Склоништа за бег и уточиште добра су не само за децу, већ и за мале немоћне животиње. Захваљујући таквом склоништу спасен је мачак Флекица девојчице Катарине и за то су заслужни њени другари. Увидео сам да када је неко изразито груб према некоме, може да постоји и неки скривени разлог. Тако је Сања исмевала Милицу која је носила наочаре, само због тога што је управо она избегавала да их носи. Милица је оличење памети и толерантности, па је Сања у овом случају имала среће. На крају књиге појављује се брзалица из наслова, али намењена не предшколцу већ четвртаку Илији који је до тада изговарао француско „р“.

Испричана је прича о безбрижном детињству, дивном пријатељству и неким симпатијама, али и о мислима и стрепњама које само ми десетогодишњаци разумемо. Проблеми који су само нама важни су представљени на ведар и духовит начин, због тога што они можда и јесу како одрасли кажу – измишљени проблеми.

Драгутин Пушица IV₂

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Књигу Риба риби гризе реп написала је Јасминка Петровић. Имала сам прилику да упознам ову књижевницу прошле године на додели диплома такмичења *Читам па шта?* Тада је на мене оставила јак утисак и срећна сам што сам сада читала баш њену књигу. Јасминка Петровић је написала велики број дела за децу и за то је вишеструко награђивана.

У овој књизи су описане „муке“ мојих вршњака кроз пет различитих прича. Свака прича носи назив једене загонетке. Решење загонетке је тема приче и оно што мучи једног десетогодишњака. Катарина се стидела својих ушију и због тога није хтела да иде на турнир. Дарко је имао проблем са тежином, волео је много да једе и због тога је добио надимак Чварак. Љуба је био незадовољан због својих великих зуба. Сања се плашила да носи наочаре да је други не би исмевали. Илију је мучио изговор слова „Р“.

Свако од њих је тешко подносио свој проблем и мислили су да је то једино што други могу да примете на њима. Сви ови дечаки и девојчице имају и своје врлине само што њих нису били ни свесни. Катарина је била добра у спорту и захваљујући њој њено одељење је победило на турниру. Дарко је био духовит и знао је да прича смешне приче и забавља друге. Љуба је својим зубима успео да пресече конопац и тако спаси Катаринино маче. Сања је схватила да јој је Милица, коју је исмевала због наочара, у ствари прави пријатељ јер никоме није открила њену тајну. Илија је упорним вежбањем успео да научи да правилно изговара слово р. Књига нас учи да није лепо исмевати друге и да сви имамо и мане и врлине. Сви смо различити и важно је да будемо задовољни собом и да друге прихватимо онакве какви јесу

Дуња Јеринић IV₂

„Џепне приче“, Игор Коларов

Књига Џепне приче Игора Коларова садржи више различитих прича, које нису међусобно повезане. Оно што је карактеристично за све приче је да читалац мора активно да учествује. Док сам је читала, морала сам да допишем делове који недостају, да смислим део неке приче, одговорим на разна питања. Ова књига развија машту и подстиче нас да размишљамо. Мени се највише свидела „Прича коју пише цела породица и остали“. Писац је започео причу, а онда сам је ја са својом породицом завршила. Било ми је много забавно док је свако додавао свој део. Сви су имали различите идеје и мишљења и зато је прича на крају била много смешна. Изгледало је као нека игра за целу породицу и сви смо заједно уживали. Ова књига се чита брзо и лако. Препоручујем да је прочитате, јер ћете се забавити, насмејати, а у исто време и научити неке нове ствари.

Дуња Јеринић IV₂

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Ова књига је фантастично и занимљиво написана да заслужије моју искрену похвалу. Свих пет прича су потпуно истините и имам утисак као да се баш мени дешавају.

Наслови прича су уствари наше народне загонетке, а сам садржај прича решава њихову одгонетку. Од свих прича највише ми се допада прва која носи назив „Два локвања око пања“. Главни лик је девојчица од десет година чије повеће уши вире из кратке косе. Она је јако забринута и анализира своје уши и покушава да их сакрије на разне начине: траком, минђушама, качкетом или селотејпом. Очајна је и жели да их по сваку цену покрије, прво ћебетом, онда креветом, па кровом од куће. На крају је ипак на духовит начин закључила да и није лоше кад имаш велике уши јер онда све чујеш, па чак и кад неко каже нешто врло, врло тихо. Ова прича је врло забавна и смешна.

Свака од ових пет прича говори како се деца суочавају са својим недостацима и како их на прави начин прихватају. Читајући ове интересантне приче схватила сам да сви људи на свету имају своје врлине-добре особине и мане, лоше особине. Важно је да разумемо, прихватимо и заволимо себе и друге баш такви какви јесмо.

Лара Лончар IV₂

„Џепне приче“, Игор Коларов

Ова је збирка кратких прича у којој нас писац Игор Коларов на свој необичан начин позива децу читаоце да заједно са њим учествујемо у писању. Ми имамо слободу да допуњавамо реченице и стварамо нове приче. Тако постајемо писци или јунаци његових прича. Имамо прилику да постанемо чаробњаци речи - писци !

На укупно 59 страница налази се 40 чудних и необичних прича. Од свих шашавих прича најинтересантије су „Густав тај Густав“ и „Џин коме је фалила даска у глави“.

У причици „Густав тај Густав“ главни лик је дечачић Густав који има моћ и потребу да добро и пуно лаже. Како сам каже он је најлепши, најјачи, најпаметнији, најбржи и у свему је нај нај. Има пуно деце у мојој школи која тако као Густав измишљају и хвале се. Они то желе да буду, али не могу да остваре, па зато маштају и измишљају. Само им је потребан неки наивац да их слуша. Ако не можеш нешто да оствариш, бар можеш да измислиш.

У причи о џину главни лик је огроман џин. У његовој главуци било је свега: бицикл, кавез за мајмуне, шатор, 1кг диња, четке, биба-швабе, тегла џема, енциклопедије, гусенице, јато глиста и остало. Свега је било осим даске. Због тога је био претерано тужан и љут. Једино на свету желео је даску да му други не кажу да је малчице луд. Можда је писац желео да каже да има особа које нису баш пуно паметне и за њих се каже „Фали му даска у глави“. Они су можда добри, али нису савршено паметни као џин. Порука је да морамо прихватити себе и друге такви какви јесмо .

Сматрам да ове приче Игора Коларова нас децу маме неком невидљивом руком да их пишемо и да маштамо, да постанемо писци и чаробњаци речи.

Лара Лончар IV₂

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Прочитао сам књигу „Риба риби гризе реп“ коју је написала наша књижевница Јасминка Петровић.

У првој причи ради се о девојчици Катарини коју је фризер лоше ошишао, па су јој уши дошле до изражаја. У школи су јој се деца ругала што има велике уши, а она се тога стидела. Због тога није хтела да се такмичи са својим разредом у игри између две ватре, иако је била најбржа. Ипак, када ју је друг замолио да дође, била је најбоља на турниру. И због ње је одељење победило. Више јој се нису ругали и смејали, а њеном заслугом су добили и излет.

У другој причи говори се о једном дечаку Дарку који је много волео да једе и увек је носио пуно хране. Другари нису желели да се друже са њим и звали су га Чварак. Када су се нашли у аутобусу, једва се сместио поред Пеце и својом интересантном причом, шалом и забавом је освојио срца својих другара. Тако је својом заслугом постао део тима и омиљен у разреду. У трећој причи ради се о дечаку Љуби који је мислио да има велике зубе, да то сви примећују и да то није лепо. У ствари, огромни бели зуби су му помогли да спаси мало Катаринино маче од великог миша тако што је прегризао канап. Успео је да победи све своје страхове. У четвртој причи сазнајемо да се Сања плаши да носи наочаре да јој се деца не би ругала.

У петој причи срећемо се са дечаком Илијом који не зна да изговори глас „Р“. Нови учитељ је целом разреду задао пуно домаћих задатака. Кроз заједнички рад Илија је научио слово „Р“, а разред направио интересантну збирку загонетки, брзалица, изрека и питалица. Највише ми се свидела последња прича јер ме Илија подсећа на мене. Схватио је да не треба одустајати и решио свој проблем.

Све приче су поучне и говоре нам да никада не исмевамо другог јер свако може бити добар друг иако има велике уши, стомак, зубе или носи наочаре.

Војин Пајовић IV₂

„Џепне приче“, Игор Коларов

„Џепне приче„ је књига коју је написао Игор Коларов. То је збирка прича која ми се допала јер је другачија од свих које сам до сада прочитао.

Свака прича задаје нам неки задатак, али свака мора да се допуни или доцрта. За неке је потребна машта, за неке знање, а за неке интернет или мама и тата. Мени се највише свидела прича „Гилетов бицикл“. Гиле је откачени дечак коме се дешавају чудне ствари. Рецимо, седи он у парку и досађује се, кад изненада дотрчи милион лавова и поједу му трегере. После долете свраке и смажу му сендвич. Потом га јежеви опколе и крену да штуцају. Одједном искрсну два-три мрва и украду му бицикл. Ту је Гиле решио да се бори за свој бицикл. Писац је нама на вољу оставио да смислимо крај. Тако је мој Гиле узео ствари у своје руке и изборио се за себе и свој бицикл.

Препоручио бих ову књигу свакоме да прочита, али обавезно да је купи и остане му у кућној библиотеци. Ова књига није као остале и сигурно се чита више пута. Засмејава нас, забавља и развија нам машту, зато јој се и поново враћамо.

Војин Пајовић IV₂

Џепне приче“, Игор Коларов

Прочитала сам књигу писца Игора Коларова: „Џепне приче“. У њој има много прича: смешних, изврнутих, шаловитих, занимљивих. Ово је свакако једна од мојих омиљених књига, највише због начина како је писана.

Писац кроз приче описује разне догађаје. Дешавају се немогуће ствари. Читалац је учесник јер има пуно допуњаљки и питања на која треба да одговори. Дао нам је слободу да неке приче завршимо како ми желимо и да се бар мало осетимо и сами као писци. Посебно ми се допала прича о детективу Милету и прича „Пера Увце и апетит околних ствари“.

Упркос томе што књига садржи пуно прича и што је дуга, брзо се и лако чита. Схватила сам зашто су приче „џепне“. Препоручила бих је свима који воле да маштају, јер ће се читајући ову књигу осећати као да су у неком другом свету.

Ако можете да замислите да вас смаже лампа, да вас сажваће енциклопедија и да потом још подригне, да вас прогута усисивач, постер мачета, радијатор, братовљева папуча, тостер и саксија, онда је ово права књига за вас.

Милица Вукадиновић IV₂

Риба риби гризе реп", Јасминка Петровић

Књига „Риба риби гризе реп“ Јасминке Петровић састоји се од пет духовних прича о томе како деца сама могу да реше сваки проблем који им се нађе на путу. Проблеми су можете мислити: велике уши или зуби, наочаре, гурманлук или проблем са изговором слова „р“. Наизглед то и нису неки проблеми, али деца јесу и то баш велики.

Још на самом почетку наслов је звучао занимљиво. Питала сам се шта ли то значи, зашто се књига баш тако зове. Убрзо сам схватила - то је брзалица из последње приче коју је учитељ дао ученику да научи да изговара слово „Р“. Књига је много шаљива и духовита. Док сам је читала, приметила сам да имам неке сличне особине као и Каћа: обе смо се ошишале на кратко, имамо бујну машту и храбре смо, увек помажемо друговима. Пецин лик ми је омиљен. Тачно тако замишљам свог најбољег друга: духовит је, брижан, воли спорт, дружељубив је, оштроуман.

Препоручила бих сваком детету да прочита ову књигу јер ће се уз њу слатко насмејати. Препознаће себе у многим ситуацијама и схватити да оно што нам се дешава није тако страшно као што се чини. Иако је забавна и шаљива, шаље нам јаку поруку - пријатељство је важно и његова снага је велика, а свет је леп баш захваљујући разликама.

Милица Вукадиновић IV₂

Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Јасминка Петровић, ауторка мојих омиљених књига „Лето када сам научила да летим“ и „Од читања се расте“, написала је збирку прича „Риба риби гризе реп“.

Збирка се састоји од пет прича које повезују јунаци, ученици једног одељења четвртог разреда, и дешавања, на пример - деца су у првој причи освојила излет као награду, па је друга прича о том излету.

Највише ми се свиђа прича „Два локвања око пања“ чија је јунакиња Катарина. Она се једног дана ошишала и размишљала је како да прекрије уши јер јој се чинило да сви само у њих гледају. Падало јој је на памет да узме шљокичaste минђуше, да стави качкет или траку, или да залепи уши селотејпом. Онда је њен друг Пеца звао да одмах дође у школско двориште на утакмицу са другим одељењем јер је најбоља у игри између две ватре. Каћино одељење је победило, а као награду, добили су одлазак на излет. Каћа је схватила да није тако лоше имати велике уши, јер онда може да чује Пецу када говори врло тихо.

У наредним причама Дарко, Љуба и Сања уче да њихови проблеми нису велики како им се прво чинило – то што неко има вишак килограма, велике зубе или носи наочаре, може бити предност у неким ситуацијама. У последњој причи „Риба риби гризе реп“ главни јунак је дечак Илија који је научио да изговара „Р“ захваљујући брзалици „Риба риби гризе реп“, по којој је прича, а и цела збирка добила име. Наслови осталих прича су загонетке чије одгонетање казује са којим се проблемом јунак сусреће.

Уживала сам у читању ове занимљиве књиге јер описује свакодневне теме из живота десетогодишњака. Јунацима ових ових прича заједничко је то што имају потребу да буду прихваћени и омиљени у друштву. И ја сам се више пута осећала слично као и они. На пример, и мени су се другари смејали зато што сам висока. Највиша сам у одељењу. Сви мисле да сам седми, а не четврти разред, али кад играмо између две ватре или одбојку, сви хоће да ја будем у њиховом тиму.

Препоручујем деци да прочитају књигу и сазнају како су јунаци закључили да су њихови проблеми и мане, заправо њихове предности и врлине и како су научили да је много лепше то што су сви различити.

Петра Пјевач IV₃

Џепне приче“, Игор Коларов

Књигу „Џепне приче“ написао је Игор Коларов. Књига је јако занимљива и има много интересантних и смешних прича. Две приче које су ми се највише свиделе су: „Прабабин тест“ и „Пет бака и мајмунче“.

У причи „Прабабин тест“ се говори о једном дечаку који много воли бомбоњере, толико да кад једну види три пута, онесвести се, па је четврти пут поједе целу. Пошто је укусна жели да поједе и кутију (али она није укусна). Десило да је његова прабаба за 110. рођендан добила огромну бомбоњеру. Рекла му је да може да добије целу ако тачно одговори на питања. А питања су била следећа:

1. Који је главни град Сједињених Америчких Држава?

А) Пекинг Б) Вашингтон В) Марс

2. Океан је:

А) Велика слана супа Б) Млеко са чоколадом В) Прадедина марамица за нос

Има још много чудних питања и још чуднијих одговора и зато ми се ова прича и свидела. Понуђени одговори су смешни, а ми читаоци треба да помогнемо дечаку тако што ћемо заокружити тачне одговоре. Од нас зависи да ли ће добити бомбоњеру или не!

У причи „Пет бака и мајмунче“ се ради о пет бака које сами треба да именујемо. Назвала сам их: Мара, Дара, Клара, Сара и Рада. Мара је била оперска певачица, Дара падобранац, Клара џудисткиња, Сара је цртач стрипова, а Рада није имала занимање. Оне су једног дана скупиле новац и купиле мајмунче, које сам назвала Сале. Први пут су извеле Салета у шетњу и он је побегао. Прва бака је певала жалосне арије. Друга бака је скочила из паркираног авиона. Трећа је млатила бизнисмене. Четврта је плакала и цртала мутне стрипове, а пета, која није имала занимање, само је плакала. На крају не зна се да ли су нашли мајмуна. То је остала мистерија. Много сам се смејала читајући причу и замишљајући баке у акцији.

Ова књига је врло интересантна и занимљива. Посебно ми се свидело то што сами учествујемо у стварању прича тако што дајемо имена ликовима, дописујемо речи и делове прича. Врло креативно! Приче су кратке, толико кратке да стану у џеп.

Свима препоручујем да прочитају ову књигу и буду креатори једног уникатног књижевног дела.

Петра Пјевач IV₃

